

2n ACCÈSSIT CATEGORIA ADULTA

MARTA PALLARÉS I TELLA

NOPASSARES

La cosa que més m'agrada del món és entrenar perquè de gran seré jugador de l'NBA, com l'Steven Curry. No vull ser astronauta, ni futbolista, ni res d'això tan típic de nens. Tot i que, segons la mare, no hi ha oficis típics de nens ni de nenes, i diu que les nenes també poden arribar a ser el que vulguin, astronautes o futbolistes, perquè són imprescindibles i poderoses, però jo sé que això és una mica mentida i ho diu sobretot per la Maria, perquè la meva germana petita es diu Maria. Però, la Maria, vol ser pintora, o sigui que tampoc no sé per què la mare diu això de les nenes astronautes o futbolistes.

L'únic inconvenient d'entrenar és que quan la mare em recull no m'escolta fins a la cantonada del carrer València, perquè és la tarda de dijous, i això vol dir que ja ha treballat dilluns, dimarts, dimecres i dijous, i el pot de la paciència està al límit, i mira que la mare té mil vegades més paciència que el pare, però ella diu que totes les mares en tenen molta de paciència, infinita. Però a mi em sembla que ella en té més que la resta, sobretot amb la Maria, que des de fa uns dies, quan arribem al carrer de casa, l'anuncia, expressament a crits, així:

-Di-PUTA-ció!!

-Maria, prou.

Llavors, la Maria calla, i la mare posa els braços en nansa i l'adverteix, un cop més, que hi ha paraules que són tan grosses i lletges que embruten les boques de nenes petites, i ara ja no li diu, com abans, que el primer que ha de fer quan entri a casa és rentar-se la llengua amb aigua i sabó, perquè ella encara no sap que els adults, de vegades, parlen així, dient les coses una mica de mentida, i l'últim cop, va raspallar-se la llengua amb una pastilla de sabó i després li sortien bombolles per la boca, i va acabar al metge.

Però, avui, quan hem arribat al carrer de casa, hem començat a sentir sirenes de cotxes de la policia, i la senyora Antònia s'estava al balcó fent veure que regava geranis, i el conserge de l'edifici allargava el fum del cigarret davant la porta de casa, i el paquistanès de la botiga de verdures remenava les pomes com si fossin melons, i la mare ha dit, no passares (així, molt ràpid), i m'ha fet ràbia, perquè jo potser sóc petit, però tonto no, i si el conserge li diu que es veu que han trobat morta una puta, d'aquestes xines, doncs sí que passares, no?

Després, la culpa ha estat de la Maria, que ara s'ha capficat amb la paraula puta, i el pare diu que ho fa per cridar l'atenció, que és petita i que no li fem ni cas, que ja se li passarà, però la mare avui ens ha dit molt enfadada que la posem de mal humor

quan fem números al carrer, que vol dir portar-se malament. I avui hem fet un número.

-Di-PUTA-ció!!!!

-Maria, prou.

-Di-puta-puta-puta-puta-puta-ció

Les paraules han sortit disparades de la seva boca com una metralladora, cridava tan fort que les dones xines de la botiga dels massatges amb cortines als vidres, no han parat de mirar-nos, i els seus ulls horitzontals semblaven que es fessin tan grossos com la paraula grossa i lletja que sortia de la boca de la Maria. M'he començat a marejar, perquè quan em poso nerviós em marejo, i és un mareig diferent de quan hi ha corbes a la carretera, que aquest els pares em donen una pastilla i ja està, aquest mareig de nervis, no es cura amb pastilles, em suen les mans, i les orelles deixen de sentir-hi, i és clar, tu també ploraries i cridaries espantat si et passés això.

Quan per fi la Maria ha callat, la mare ha empès el cotxet fins a l'entrada de casa, i ens ha dit que després en parlaríem d'això molt seriosament, que ara al carrer no és el lloc, ni el moment.

Ens hem quedat avui sense dibuixos, la sort ha estat que al final només era una puta morta, perquè si hagués estat una dona assassinada per un home, llavors sí que el càstig hagués estat molt pitjor, perquè això la mare no ho suporta, perquè diu que les dones són imprescindibles i poderoses.

PSEUDÒNIM: ENRIQUETA ARRUFAT